

BÁRA GRIMSDÓTTIR

& CHRIS FOSTER

Funi

Tekst: **Eelco Schilder**

Het komt zelden voor dat IJslandse muziek te horen is op Nederlandse bodem. Naast het feit dat er weinig groepen zijn die deze traditie in ere houden, is de muziek te specifiek en daardoor een te groot risico voor menig podium. In de komende maand is echter het duo Funi op verschillende plaatsen te beluisteren. Dit duo bestaat uit de IJslandse zangeres/componiste Bárá Grimsdóttir en de Engelsman Chris Foster. Samen brengen ze een bloemlezing uit de IJslandse muziekhistorie op geheel eigen wijze. Foster geeft een introductie op de muzikanten en de muziek.

Chris Foster groeide op in het zuidwesten van Engeland in een gezin waarin muziek centraal stond.

"Mijn ouders waren Morrisdansers en ik werd als klein jongetje al meegenomen naar festivals. De traditionele volksliederen leerde ik niet thuis, dat leerde je in die tijd gewoon op school, iets wat vandaag de dag nog nauwelijks voorkomt. Vanaf mijn zestiende jaar zong ik regelmatig in folkclubs. Eén van de redenen om dit te doen was dat je gratis naar binnen mocht als je een aantal liederen wilde zingen. Langzaam groeide dit verder en vanaf de tijd dat ik op de kunstacademie zat, deed ik soms betaalde optredens. Ik vormde met medestudenten verschillende duo's. Op het moment dat John Kirkpatrick zijn club in Londen wilde verkopen, heb ik die van hem overgenomen. Toen ik afstudeerde in 1972, was ik een 'professionele' folkzanger. Ik hield in die tijd erg van een bluesbenadering van de muziek in de traditie van Big Billy Broonzy. Ik trad regelmatig op met muzikanten zoals Davy Graham, Martin Carthy en Nic Jones. In 1977 verliet ik Londen en ging ik in Suffolk wonen. Daar raakte ik in de ban van de oude generatie zangers die nog echt de traditionele streekmuziek uitdroegen. Samen met hen zong ik regelmatig en ik denk dat ik in deze tijd de belangrijkste basis legde voor mijn traditionele zangstijl van nu. Sinds die periode leef ik van de zang en vooral van de verschillende kunstvormen waar ik me tijdens mijn studie in heb bekwamd."

Naast Foster bestaat Funi uit de IJslandse Bárá Grimsdóttir. Ook zij komt uit een familie waarin muziek een cruciale rol speelt.

"Bárá komt uit een van de dunst bevolkte gebieden in het Noordelijk deel van IJsland. De eerste jaren van haar leven bracht ze door op de boerderij van haar grootouders, tot

haar ouders besloten naar Reykjavik te verhuizen. Zowel haar ouders als grootouders waren allen zangers en schreven veel gedichten op oude volksmelodieën. In Reykjavik waren haar ouders actief bij een stichting die tot doel had de traditionele manier van zingen en liedschrijven te behouden voor een volgende generatie. Bárá is nu zelf de vicevoorzitter van deze organisatie."

Beide muzikanten groeiden dus op in een gezin waar de muziek een belangrijke rol speelde. Toch komen ze niet alleen uit verschillende landen, ook de muziekstijl kent duidelijke verschillen. Het maakt me nieuwsgierig naar de manier waarop Funi is ontstaan.

"We ontmoetten elkaar tijdens een project rondom de liederen van Sabine Baring-Gould. Ik organiseerde een klein festival rondom deze meneer in Devon. In 2000 had ik het idee om een IJslandse muzikant uit te nodigen gezien het feit dat Baring-Gould daar nog wel eens heen vaarde en verschillende IJslandse sagen in het Engels heeft vertaald. Ik wist op dat moment echt niets van IJslandse muziek. Ik dacht dat het zou lijken op de Noorse en Zweedse traditie, vooral veel violen. Ik contracteerde een groep van vier zangers en Bárá was een van de leden van deze groep. Hun muziek was echt nieuw voor mij en ik werd op slag verliefd op zowel de muziek als op Bárá. De muziek is zo anders van opbouw, staat ver van de toonsoorten en structuur waar we in West-Europa zo aan gewend zijn geraakt. Sinds 2001 werken we regelmatig samen en ontdekken we elkaars muziek. Zo onbekend als IJslandse muziek in Engeland is, zo onbekend bleek ook de

Engelse traditionele muziek daar te zijn. Nu zingen we elkaars traditie en hebben we de IJslandse instrumentale kantele en langspil aan onze instrumentale begeleiding toegevoegd. We namen de eerste cd op in 2004 en die kreeg de titel Funi (vuur). Funi was de naam van een de lievelingspaarden van Bárá's grootvader. Na twee jaar samen in Engeland gewoond te hebben zijn we in 2004 naar IJsland verhuisd en daar wonen we nu nog steeds."

Tijdens hun optredens buiten de eigen landsgrenzen brengt Funi een combinatie van Engelse traditionele liederen en, vooral, IJslandse liederen. Zoals Foster al eerder meldde, zal het voor sommige luisteraars wel even wennen zijn aan het geluid en de structuur van de muziek.

"IJsland is natuurlijk een heel geïsoleerd land geweest. Hierdoor hebben andere culturen maar een minimale invloed gehad op de traditionele muziek. De muziek kreeg dus de kans om zich geheel eigenzinnig te ontwikkelen zonder te worden beïnvloed door tradities uit andere streken. Wat ik zelf erg apart vind is dat bijna alles draait om de zang, een traditie van instrumentale muziek kennen ze bijna niet. Dit zal ongetwijfeld te maken hebben gehad met de armoede die er altijd op het eiland heeft geheerst. Het gaat te ver om de hele muziekgeschiedenis van IJsland hier te gaan uitleggen, daar is het te complex voor. Wat wij gedaan hebben is de verschillende stijlen samengebracht. Naast het zingen van liederen hebben we ook oude teksten op nieuwe melodieën gezet. Het is muziek met een karakteristieke sound en we zijn heel benieuwd hoe de reactie is van liefhebbers in de rest van de wereld."

Discografie:

Funi (Green Man Productions GMCD 002)

Voor meer informatie
bezoek

www.folkmusic.net/
chrisfoster/

Op www.newfolksounds.nl
kunt u het artikel over
IJslandse vocale tradities
teruglezen uit
Newfolksounds no. 80.